

ru mora posameznik, udeleženec njihovega programa, opraviti izpit za »manjkajoči« del formalnega programa, vsaj 25 ur učenja, kar je enakovredno eni kreditni točki; orodja morajo določati tudi, kako se priznavajo učne izkušnje).

Kljub vsemu temu proces ugotavljanja, priznavanja in potrjevanja znanja ne nadomešča kriterijev za dostop do nadaljnjega formalnega izobraževanja ali k reguliranim poklicem, temveč le obvezuje ponudnike formalnega izobraževanja, da posameznike oprostijo opravljanja določenih obveznosti iz določenih predmetov ali delov programa ter jim dovolijo znotraj programa hitreje napredovati. (ibid.)

To je izredno pomembno, saj bi se z upoštevanjem teh zavez posameznikom lahko odprla vrata do izobraževanja. To je eden izmed načinov, ki ga lahko izkoristimo pri potrjevanju, da bi izkoristili potenciale neformalnega znanja v celoti in v čim večji meri prispevali k omogočanju dostopa posameznikom do izobraževanja.

Besedilo nacionalnega poročila na tem mestu nadaljuje, da je ena izmed možnosti oz. vzporedna možnost z zgoraj opisanimi mehanizmi oz. možnostmi tudi certifikatni sistem in nacionalne poklicne kvalifikacije.

»Vzporedno s tem pa je Zakon o nacionalnih poklicnih kvalifikacijah vpeljal certifikatni sistem – to je mreža inštitucij in teles, ki posameznikom omogočajo formalno priznanje (nacionalno poklicno kvalifikacijo) za njihovo znanje in kompetence, ki so si jih pridobili v neformalnem izobraževanju in priložnostnem učenju. Ta zakon določa pogoje in postopke priznavanja in dodeljevanja nacionalne poklicne kvalifikacije. Priznavanje poteka v skladu z dogovorjenimi nacionalnimi standardi znanja in spretnostmi, ki so potrebni za opravljanje poklica ali dela poklica. Kljub temu pa nacionalna poklicna kvalifikacija ne daje zaključnega spričevala šolanja.« (ibid.)

Trenutno še vedno ni razvita metodološka in tehnična osnova za integracijo obeh zgoraj navedenih sistemov priznavanja priložnostnega učenja in neformalnega izobraževanja ter njune integracije v formalni sistem. Drugi sistematični ukrepi, ki bi morali biti vpeljani, da bi se to zgodilo (na primer: vodenje, financiranje, modularizacija in decentralizacija odgovornosti po kurikulumu), so bili sprejeti, vendar še niso bili vpeljani v prakso. Andragoški center Slovenije je razvil tudi programe usposabljanja za podporo učiteljem, da bi te postopke lažje vpeljevali v vsakdanjo prakso. (Slovenia, 2010: 72)